

МОЛОДИЙ КОМКОМ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

ХЛІБ— ДОБРО ЗАГАЛЬНЕ

Ми виїхали до районного центру на вручення останніх комсомольських квитків. Настрій був святковий — і наші пісні линули далеко в степ. Та згодом машину почало так кидати, що вже було не до пісень. Глянули на дорогу — ні, вибоїв не побільшало. І тільки годі зрозуміти, що це водій, мабуть, перейшов на найвищу швидкість. Постукали в кабінку — ніякої реакції.

Все з'ясувалося, коли наш шофер Микола Горбаченко, обігнавши передню машину, загальмував і вискочив з кабінки. Ще через якийсь мить він зупинив свого конячка, і ми почули:

— Зерно губить, ціла дорога за тобою!

Незнайомий водій заходився закривати паклю щілину, а ми поїхали далі.

Посерйознішали мої супутники після цієї вимовленої зупинки, примовк-

ли. Микола Горбаченко, звичайно, міг би й не наїждати цієї машини. Ніхто б його не осудив, якби й мимо проїхав, бо ж людей віз, та й недбайливий водій був не з нашого колгоспу. Все це відійшло на задній план у свідомості Горбаченка, поступившись високому почуттю: хліб — добро загальне.

Один лише приклад бережливого ставлення молодого хлібороба до вирощеного врожаю. На жнивах цього року працювало понад сто чоловік комсомольців і неспількової молоді колгоспу. Без перебільшення скажу, всі вони — однодумці Миколи Горбаченка, тож робили все, щоб втрат на хлібному конвейері було якнайменше.

Л. КОРНЕВА,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Шевченка Долинського району.

Досвід — у змаганні. Напередодні збирання з ініціативи механізаторів Лозуватського відділка колгоспу імені Фрунзе хлібороби району викликали на соціалістичне змагання трудівників села Гайворонського району. Штаб «Жнива-76» нині узагальнює досвід роботи комітету комсомолу колгоспу імені Фрунзе, де секретарем комсомольської організації Наталія Баркар. У цьому господарстві на збиранні працювали 14 молодих комбайнерів, вони скопили хліба на площі 2198 гектарів і намолотили 87 523 центнери зерна. Комбайнери Анастасій Тетєва та Віктор Реміняк на «Нолосі», Василь Шатковський на «Ниві», Анастасій Барський та Анастасій Геркіль на СК-4 показали найвищі результати у змаганні серед молодих жнивників не тільки нашого, а й Гайворонського району.

М. СТАСЬОК,
завідуючий відділом комсомольських організацій Ульяновського райкому комсомолу.

Ми—інтернаціоналісти

СВЯТО БРАТНЬОГО НАРОДУ

2 вересня в Кіровограді відбулися урочисті збори, присвячені національному святу Соціалістичної Республіки В'єтнам.

Відкрив їх секретар мі-

ському партії К. П. Неділько. З доповіддю виступив голова правління відділення Товариства радянсько-в'єтнамської дружби доцент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування В. Я. Пихтін. Він спинився на історії боротьби в'єтнамського народу за незалежність, ролі в ній Партії трудящих В'єтнаму, братерській допомозі радянського народу, країн соціалізму.

(Закінчення на 2-й стор.).

НА ФОТО: ПІД ЧАС УРОЧИСТИХ ЗБОРІВ.

Фото В. КОВБАКА.

ТВОЇ ГОЛОВНІ ЗБОРИ

Спочатку в групах, а потім на загальних комсомольських зборах піде мова про те, як жили юнаки і дівчата протягом року. Саме року, бо настала пора чергових звітів і виборів у комсомольських організаціях країни. Бюро обкому комсомолу своєю постановою визначило строки проведення цієї важливої кампанії. У групах, цехових, бригадних, факультетських та інших організаціях з правами первинних звітно-виборні збори відбудуться у вересні — жовтні, в первинних комсомольських організаціях (крім організацій загальноосвітніх шкіл) — у жовтні — листопаді.

Час, що минув від попередніх звітів і виборів, характерний тим, що це був важливий рубіж у житті країни, в житті комсомолу. Завершилася десятиріччя п'ятиріччя і стартувала десята, юнаки і дівчата на заводах, фабриках, дачах, у класах та аудиторіях готували гідні дарунки XXV з'їзду КПРС і XXV з'їзду Компартії України. Нині грандіозні плани партії вже втілюють в життя.

Ось кілька прикладів знитяги та ініціативи, якими відгукувалися комсомольці і молодь Кіровоградщини на накреслений XXV з'їздом КПРС. П'ять тисяч молодих механізаторів області почали похід за ефективним використанням сільськогосподарської техніки. Включившись у Всесоюзне соціалістичне змагання першого року десятиріччя п'ятиріччя, молоді тваринники вирішили чотиритися-

лий рубіж по надоях молока зробити нормою багатих. Тисячі молодих виробників сьогодні борються за високу марку свого підприємства, підтримують ініціативу комсомольців і молоді Світлододського заводу чистих металів: «Десятиріччя п'ятиріччя — робітничу гарантію якості».

Звіти і вибори — екзамени на зрілість для кожної комсомольської організації, кожного комсомольця. По-діловому підготувалися і готуються до них на заводах «Червона зірка» і тракторних гідроагрегатів, у швейному об'єднанні і на панчішній фабриці міста Кіровограда, на електромеханічному заводі міста Олександрії, в колгоспі імені Леніна Долинського району, на Гайворонському тепловозоремонтному заводі, в первинних комсомольських організаціях Олександрійського району, які першими в області закінчили обмін комсомольських документів. Рік у житті первинних тут був сповнений великою трудовою напругою — справи і турботи цих організацій не замикалися в рамках свого підприємства, колгоспу. І це найефективніше сприяло поповненню рядів спілчан, підвищувало авторитет первинних.

Сьогодні чи завтра, товаришу комсомольцю, ти прийдеш на свої головні збори року. Уважно проаналізуй роботу твоєї комсомольської групи, організації

по виконанню рішень XXV з'їзду КПРС. Пам'ятай, що ти і твої товариші — учасники патрістичного руху «Патрістична ефективність і якість — ентузіазм і творчість молодих!». На нинішніх зборах, товаришу комсомольцю, ти візьмеш нові, підвищені соціалістичні зобов'язання і поновити ряди юні країни, яка змагається за почесне право підняти Радоті Ленінського комсомолу Центральному Комітету КПРС до 60-річчя Великого Жовтня.

Головні збори року — це не тільки звіт про вже виконане, про досягнення і прорахунки вчорашнього дня. Аналізуючи минуле, саме на цих зборах слід визначити плани на майбутнє, перспективу в діяльності первинної. Новому комітету, групкомсору доведеться одразу ж приступити до вирішення невідкладних завдань. Час диктує необхідність удосконалення стилю і методів комсомольського керівництва, організаторської та ідеологічної діяльності комсомольських організацій. Новообрані комітети, утворюючи дійовий стиль роботи у всіх сферах внутрішнього життя, мають виявляти ініціативу і творчість. Рішення головних комсомольських зборів повинні сприяти мобілізації всіх членів ВЛКСМ на успішне втілення в життя планів комуністичного будівництва, намічених XXV з'їздом КПРС.

ПЛАН ПЕРЕВИКОНАНО

Успішно завершили серпневий план реалізації продукції підприємства місцевої промисловості Кіровоградської області. На базі і в торговельну мережу вони поставили виробів на 2 мільйони 825 тисяч карбованців, перевищивши місячне завдання на 114 тисяч карбованців.

Такого рубежу працівники малої індустрії досягли вперше. Кіровоградські заводи «Металіст», «Хімобут», «Світлододський завод «Пластик» та інші підприємства справилися з плановими завданнями завдяки постійному винищуванню внутрішніх резервів.

М. КОРИННИЙ.

З НОВОСІЛЛЯМ, ЗАВОДЧАНІ!

Майже чотириста трудівників Кіровоградського заводу друкарських машинок підсигнували новосілля за останні три роки.

Цими днями ордери на нові квартири одержали ще 58 працівників підприємства. Серед них — токарь В. Туркєнко, саясар-інструментальник В. Краснюк, техробітник Л. Федосенко, інженер-технолог А. Старосельський, графічний О. Рибонін. Вони житимуть у новому багатопверховому будинку по вулиці Космонавта Пацаєва, що неподалік заводу.

До кінця року ще 67 прибудовувальників стануть новоселами.

В. САНДУЛ.

Ці дівчата — дев'ятикласниці Завалівської середньої школи Гайворонського району, а ще — культармії, солістки художньої агітбригади місцевого клубу. Під час життя Антоніну ПРОКОПЕНКО та Світлану РОМАНОВУ часто можна було бачити в полі. В усіх відділках радгоспу цукрокомбінату побували вони разом з іншими учасниками художньої самодіяльності. І скрізь дарували добрий настрій хліборобам.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

П. М. Харченко, він очолював тоді колектив, прийняв її привітно. Роботою молодого швачки Петро Макарович був задоволений. Пропозицію Людмили працювати в Новоогорівці зустрів, однак, трохи скептично.

— Як же ти замовлення виконувати-меш? Там навіть приміщення під майстерню не знайти!

Людмила була готова до такого повороту справи.

— Відведи одну з кімнат власного будинку. Колгосп обіцяє нам із чолові-

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА ЛЮДИ, МОДА І ЛЮДМИЛА

1.

Леонід Левченко повертався з роботи. Не поспішаючи йшов іще не підвладною печирі сутінкам Новоогорівкою. Біля будинку сільського споживчого товариства увагу привернув гурт людей, котрі щось жваво обговорювали. Зупинився й собі коло невеличкого аркуша паперу, приколотого до дошки оголошень.

«Приймаю замовлення на шиття жіночого й чоловічого одягу. Працівник Новоукраїнського райпобуткомбінату Л. Гапиченко», — прочитав написане від руки.

Людмилу Леонід добре знав — майже ровесники. Чув, що повернулася нещодавно з Білої Церкви, де закінчила професійно-технічне училище, стала швачкою, деякий час працювала в Новоукраїні... Значить, тепер у Новоогорівці шити? Непогано. Леонід критично оглянув себе: «Не завадило б замовити шось і мені. Не треба ж буде по три — чотири рази їздити в районний центр — на примірки, то по готове. Робочий людина не так легко вирватися серед тижня, а вихідні вихідні...»

Левченко не знав, що перед тим як запропонувати свої послуги новоогорівцям, Людмила Гапиченко довелося витримати серйозну розмову з директором райпобуткомбінату.

ком дати його на виплату. Я вже говорила з головою правління...

— Та ти, бачу, вже все обміркувала, — зробив виспівок директор. — Що ж, у такому разі відмовляти не буду. Хоч і важко тобі доведеться...

Увечері того ж дня Людмила написала кілька оголошень, які й розклеїла з чоловіком у видних місцях.

2.

Тоді, 1971 року, Людмила ще не могла повністю уявити собі, скільки турбот, радості, хвилювань принесе їй робота. Як сільська дівчина, Людмила хотіла бачити своїх земляків одягненими не менш елегантно, ніж їхні міські ровесники. Та розуміла, що це не просто. В селі хоч і не так уважно стежать за модою (за винятком молоді — вона завжди підхоплює будь-яку оригінальну новинку, часом навіть не оцінивши її як слід), проте смак мають.

На той час особливу популярність мали штани-кльош. У магазинах вони ще не астигли, але в селі вже мод переповнені замовленнями. А новоогорівські юнаки не хо-

чув відставати від моди. Іздаті замовляти собі одяг до Новоукраїни, Кіровограда. Все це Людмила Гапиченко добре знала. Тому чекала замовників з нетерпінням і навіть деякою впевненістю, що вони не забаряться.

Та минав день, а перший замовник не з'являвся. Мало не плакала. «Невже моя робота не потрібна тут? І все виміряне — зовсім не-реальне?». Повсирнувшись з роботи чоловік, збагнув ситуацію, підбадьорливо мовив: — Нічого, зараз живна, не до моди людям. Хліб необхідно впрокати. Не хвилюйся. Будуть замовники!

У двері постукали. До кімнати зайшла Раїса Червоноко.

— Оце попоралась на фермі і вирішила: дай, думаю, забіжу. Галя Гапиченко сьогодні казала, що ти одяг шнеш, як в ательє новоукраїнському. То я й прийшла костюм замовити. Вибач, що пізно так турбую, але сама знаєш — робота...

Людмила готова була розцілювати першу свою замовницю.

3.

Директор райпобуткомбінату, довідавшись, що молода швачка взялася за справу серйозно, вирішив допомогти. Разом з головою виконкому сільради І. А. Ішенком, головою колгоспу «Україна» І. В. Грозаном почали відшукувати приміщення для швейної майстерні. Спершу облаштували кімнатку в школі. А згодом, коли збудували нове просторе кафе, віддали бенкетний зал (у селі він менш потрібний, більшість сімейних свят удома відзначають) побутовим, створивши комплексний приймальний пункт. Стала Людмила Гапиченко завідувачкою. Немов крила вирости. Тепер бо можна не тільки шити, а й інші послуги землякам робити. Чи не про це мріяла? Хімчистка, ремонт взуття, побутової техніки, шиття головних уборів, меблі на замовлення — все це в Новоогорівці!

А тим часом Людмила міркує, чим їй може прислужитися людям. А що коли організувати прокат на селі?

І ось уже Іван Євдокимович Русол, вярдаючи сина в армію, не турбується, що, скажімо, посуду у нього не вистачить, не біжить позичати до сусідів, а йде до комплексного приймального пункту.

Ольга Саєнко замовила весільне плаття. Це й підказало Людмилі ще одну хорошу думку. Тепер весільні плаття, прикраси, квіти для наречених, стрічки новоогорівці теж можуть узяти напрокат.

Вивчаючи запити земляків, Людмила помітила, що люблять у селі мереживне шитво. На комплексному приймальному пункті по-явилися наволочки, фіранки.

У Людміллі якась особлива професійна жилка. Гапиченко ніколи не відпустить з пункту замовника ні з чим. Виконає роботу так, щоб людині захотілося скористуватися її послугами ще раз. І друзям своїм зробити те ж саме поради — характеризує трудівницю новий директор райпобуткомбінату Л. Р. Фітерман. — Інтереси замовників всюди відстоює як своєї особисті. Скажімо, фаб-

рикам «Прогрес» та «Індіошиття». На недавньому семінарі приймальників сільських служб побуто Людмила критикувала їх за низьку якість продукції, її шаблонність. А почала знаєш з чого? З «олімпійки»! Нині особливо модні шерстяні спортивні костюми, так звані олімпійки. Фабрика поки що не може освоїти їх випуску — немає потрібних «блискавок». «Та ж замовники від цього не легше!» (слова Людмили). І Гапиченко хоче, щоб новоогорівські юнаки в рік Олімпійських ігор носили такі спортивні костюми. І вони їх матимуть!

4.

Просторе, світле приміщення комплексного приймального пункту. Зразки тканин, готового одягу, взуття. На столі — останні номери журналів мод («Де побачу — купую. І самій корисно, і замовникові легше вибрати потрібний фасон»), поруч — шафа з посудом, вітрина із зразками мереживного шитва. У віддаленому кутку — меблі, шийно привезені, їх уже чекають в одному з будинків Новоогорівки. Людмила Гапиченко разом з Т. Г. Козловською працює шостий рік. Чотирнадцятьма видами послуг, майже всіма, що їх подають побутові підприємства області, користуються новоогорівці та жителі навколишніх сіл.

Якщо увечері біля Будинку культури зустрінете зі смаком одягнених новоогорівців — знайте: це замовники Людмили Гапиченко, молоді комуністки, яка метою свого життя зробила — дарувати людям радість.

Ю. ДМИТРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Фото Л. ВРАДІ.

Післямова. Тепер, читачу, коли ти познайомився з Людмиліою Гапиченко, пригадай, будь ласка, безневную публікацію «Молодого комунара» «Урок для Наталки». Пам'ятаєш рядки з листа Н. Власової: «Люблю свою професію, та у Верблюжці, куди направили мене, не створили найелементарніших умов. Мої намагання якось виправити становище виявились марними: в якій б двері не стукала — всюди відповідали байдужістю...»?

Сьогодні ж перед тобою картина добре налагодженої організації побутового обслуговування в селі. Пересвідчуєшся, що «на чолі» всіх справ стоїть небайдужа людина. А відповідні організації та установи (до честі їх керівників) підтримують Людмилу Гапиченко. То виходить — можна! Можна. Треба тільки дуже захотіти і зуміти. Чи не так! А яка з цього приводу твоя думка?

Чесць змолоту

ДАЙ РУКУ, НАСТАВНИКУ!

«Нам довіряють їхню майбутню». В цих словах Сергія Михайловича Чайчука, оглядача вагонів Помічанського вагонного депо, — розуміння обов'язку ветерана-наставника, і відповідальність за завтрашній день молодого покоління, і гордість за високу довіру. Понад двадцять років передає він свій досвід, уміння і майстерність трудовій зміні. Поруч нього працюють його колишні учні, котрі вже стали ударниками комуністичної праці, наставниками молоді.

Не так давно неслівними новачками прийшли на пункт технічного огляду вагонів Василь Козелко та Олександр Зарісгін. А тепер вони мають найвищий розряд слюсаря-вагонника, виконують операції на

3—4 хвилини швидше, ніж передбачено технологією. Міцно стали на ноги молоді робітники, та по пораду все ж ідуть до першого наставника — Сергія Михайловича.

А моїм робітничим учителем був ветеран підприємства старший оглядач вагонів І. С. Рудий. Тепер я сам наставник, поруч мене трудяться колишні учні Микола Ратуш, Олександр Антошак. І, навчаючи їх, я завжди прагнув робити це так, як і він.

Молодий наставник. Це стало звичним на нашому підприємстві. Вячеслав і Тамарі Тагаєнкам, Ганні Бідусі, Віталію Кеасилічуку та іншим доручають учити новачків. Недавно вони самі були учнями, а тепер до кожного їхнього слова

прислухаються молоді виробничники.

Раду наставників депо очолює ветеран війни і праці комуніст В. С. Оляченко. Вже не самотужки розв'язують наставники проблеми, що виникають у роботі з молоддю. По допомозі вони завжди звертаються до членів ради. Традиційними стали виступи досвідчених робітників перед юнаками і дівчатами. Вони сипляються в щирі розмови про честь рідного підприємства, про обов'язок перед товаришами. «Вмієш сам — навчи товариша» — на цю тему недавно провів бесіду С. М. Чайчук. Користь від таких розмов, де ветерани і молодь спільно розв'язують свої проблеми, безперечна. Адже немає кращої допомоги, ніж порада старшого друга, вчителя-наставника.

О. КОРНИЦЬКИЙ,
оглядач вагонів ПТО станції Помічна.

СВЯТО БРАТНЬОГО НАРОДУ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

Теплі слова про в'єтнамсько-радянську дружбу говорили голова комітету Товариства Кіровоградської панчішної фабрики інженер підприємства Т. В. Лозінська, командир літака «Як-40», інструктор ШВЛП В. С. Баркаган, бригадир намотувальниць цеху № 2 заводу радіовиробів, делегат XXV з'їзду Компартії України Л. П. Різницька. На адресу Центрального правління Товариства радянсько-в'єтнамської дружби присутні направили вітальне листи.

Учасники зборів переглянули ряд тематичних

хронікально — документальних фільмів, присвячених радянсько-в'єтнамським відносинам, Соціалістичній Республіці В'єтнам.

Протягом кількох днів на підприємствах, в установах, навчальних закладах проходили мітинги, присвячені національному святу в'єтнамського народу. Робітники заводу «Червоний дзеркальник», комбінату хлібпродуктів, учні технікуму радянської організації, технічного училища № 4 та трудівники інших підприємств урочисто відзначили 31-у річницю в'єтнамської Серпневої революції.

Люди
— люди час

Календар
„МК“

Соціалістична Республіка В'єтнам

Демократична Республіка В'єтнам народилася 2 вересня 1945 року. А вже через двадцять один день французькі колонізатори розв'язали війну, намагаючись знову встановити свою владу над волелюбним народом. На захист вітчизни піднялася вся країна. Десять років потому французьких колонізаторів витіснили американські імперіалісти. Вони хотіли кавічно розділити територію республіки. «Свобода і незалежність пайдожте!» — ці слова Хо Ші Міна новели в'єтнамський народ у рішучу битву. На початку 1973 року США були змушені залишити Південний В'єтнам. А всесною 1975 року, в результаті наступу збройних сил В'єтнару, і загальною повстання населення Південного В'єтнару, маріонетковий режим ставлення американського імперіалізму рухнув...

Бойовим унікам патріотів В'єтнару багато в чому сприяла дружня підтримка СРСР та інших соціалістичних країн. Братній радянський народ щиро радів перемогам в'єтнамців, поділяв їхню радість, коли 2 липня 1976 року на сесії Національних зборів В'єтнару було урочисто проголошено Соціалістичну Республіку В'єтнам.

З в'єтнамським народом нашу країну зв'язує міцна дружба. Національне свято в'єтнамського народу урочисто відзначається в СРСР, у тому числі й на Кіровоградщині.

Перший урок у новому навчальному році. На цьому уроці про Леніна і парію, про те, чим живе наша країна, про славі діла її трудівників. В класі прийшли ветерани праці і Великої Вітчизняної війни, передовики виробництва, нагородні люди міст і сіл. Урок цей — найголовніший. І назва у нього така ж — Ленінський.

На фото: уважно слухають учні делегата XXV з'їзду КПРС, лауреата премії Ленінського комсомолу шайфу-валіцію Кіровоградського заводу тракторних гідрозгребатів і в Юлію ЄВТУШЕНКО. Зустріччю з нею розпочався Ленінський урок у восьмому «Б» класі школи № 8 міста Кіровограда.

Фото

О. ЛОКАРЕВА.

після
виступу
„МК“

«БОЇМОСЯ
АКТИВІЗУ-
ВАТИСЯ»

— так називався критичний виступ у газеті за 5 серпня цього року. Йшлося в ньому про те, що в гуртожитку Кіровоградського автотранспортного підприємства 10021 незадовільно ведеться виховна та масово-політична робота.

Як повідомив секретар партійного бюро АТП-10021 Б. І. КОЛІВАНОВ, критика справедлива. 26 серпня статтю обговорили на спільному засіданні ради гуртожитку і комітету комсомолу підприємства. Тут же пам'ятали заходи для поліпшення виховної роботи з молоддю. Планується провести анкетування жильців гуртожитку (тема: «Ваша думка про дозвілля»), влаштувати туристичні поїздки, вечори пошуків спортивних турнірів.

Рада гуртожитку і комітет комсомолу вирішили вивчити досвід роботи активістів гуртожитків заводів радіовиробів, швейної фабрики та інших підприємств і використати його у себе.

ДАЄШ

● ЗА ЗРАЗКОВЕ МІСТО

ЗЕЛЕНІ НОВОБУДОВИ!

„Я ПРОПОНУЮ“
ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

«Зараз починається реконструкція вулиці Жовтневої революції — в майбутньому однієї з головних магістралей міста. Я бачив майже цілу вулицю. Все добре, але дерев на ній мало. А що, якщо зробити її бульваром? І повітря було б чистіше, і шум від транспорту зменшився б, і око миліше.

В. ШИЛЕНКО,
робітник.

«Для того, щоб Кіровоград мав своє архітектурне обличчя, необхідно зберігати оригінальні споруди. Нехай вони й не пам'ятники архітектури. Це — будинки обласного лікувально-санаторного управління, дитячої музичної школи, обласного суду та інші. Спеціалістам необхідно скласти списки таких об'єктів і, вирішуючи їхню подальшу долю, зважати на те, яке місце займають ці споруди у зовнішньому вигляді міста.

Ю. ТРОФИМОВА,
студентка.ПРОЕКТ
ЗАВОДСЬКОЇ
ХУДОЖНИЦІ

Минулої середи в домі закладеному скверку на розі вулиць Шорса та Чигиринської запроектував бульдозер. Колектив заводу транспортних гідроагрегатів узався за впорядкування куточка відпочинку. Серед зелених газонів трудівники підприємства поставили лави, змонтували освітлення, влаштували зручні підходи.

Проект розробила художниця заводу Людмила Малеева. Вона сподівається, що жителям Кіровограда сподобається новий затишний куточок.

МІСТО, в якому ти живеш. Будинки, вулиці, площі, зелень скверів... Ця безкоштовна і завжди відкрита виставка часу, яка розповідає про минуле і сучасне. Яке воно є, наше місто, яким буде? Про це гаряче сперечалися на своїх комсомольських зборах вісімдесят комсомольців ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка». Пн-

І КВІТИ
БУДУТЬ
ПОРУЧРЕПОРТАЖ
З КОМСОМОЛЬСЬКИХ
ЗБОРІВ

тання стояло важливе: «Твій внесок у боротьбу за зразкове місто». Виследи його на порядок денний після опублікування в «Молодому комунарі» листів читачів під рубрикою «Створи навколо оазис». Що молоді червонозорівці можуть зробити, аби рідне місто радувало серця кіровоградців і його гостей?

Вони з нетерпінням чекали цих зборів. І не всі вклалися у регламент. Секретар комсомольської організації цеху Людмила Вайнап не зупинила тих, хто говорив довго чи надто гаряче. Знала, що розмова ця назріла.

Транспортувальниця Юстина Залойко, формувальник Іван Іванов, робітниця Неоніла Паламарчук з

тривогою говорили про неспорядкованість територій навколо заводських гуртожитків, про колишню зону відпочинку між корпусами другого та четвертого механоскладальних цехів, яку перетворено зараз у склад, про стадіон «Зірка», де за трибунами можна побачити хачі бур'яну, купи землі.

З турботою говорили молоді робітники про міський парк імені Крючкова. Він був хорошим місцем відпочинку. Однак, зараз на алеях можна побачити не тільки квіти, а й сміття, на газонах — безжалісно розтоптану траву, сухі дерева. Взяти участь у впорядкуванні цього парку, його реконструкції — з такою ініціативою виступила молодь цеху.

Відгукнулися учасники зборів і на пропозицію комсомольсько-молодіжної бригади імені XXV з'їзду КПРС, де бригадиром Олександр Даценко. Від імені колективу Іван Крик запропонував створити зону відпочинку в районі ливарного цеху. Це буде зелений куточок, який гарно «впишеться» у загальний ансамбль заводу.

Молоді ливарники вирішили взяти шефство над пам'ятним знаком червонозорівцям, що загинули в роки Великої Вітчизняної війни, участь у благоустрої вулиці Медведєва, та ще відпрацювати на впорядкуванні Кіровограда 200 людиногоднів.

А ще червонозорівці сподіваються, що вони не будуть самотніми на зелених новобудовах міста. Впевнені, що до них приєднаються робітники інших заводів та фабрик. Адже роботи всім вистачить.

Л. КРАВЕЦЬ.

м. Кіровоград.

ПАМ'ЯТНИКИ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

Ти живеш на Кіровоградщині. Тут народився, виріс, учився або працюєш. Прекрасне наше сьогодення. З кожним днем змінюється його обличчя, час неспинно мчить нас у майбутнє, залишаючи тільки згадку. Вона — у камені і бронзі пам'ятників.

Сьогодні — наша перша розповідь під рубрикою «Пам'ятники Кіровоградщини», яка стане постійною в газеті.

ПОЛУМ'ЯНИЙ
ТРЕБУН —
КІРОВ

НАВЕСНІ 1935 року Ленінградська міська Рада оголосила Всесоюзний конкурс на кращий проект пам'ятника С. М. Кірову. Серед 120 проектів, поданих на конкурс, було два варіанти роботи М. Г. Манізера. В обох із них зображено Кірова-промовця. Другий варіант здобув третю премію конкурсу. За цими проектами скульптури Кірова було встановлено в 1935—1937 роках у містах Кіровську, Петрозаводську, Пушкіні та Кіровограді.

У нашому місті — перший варіант скульптури. Рішуча поза, живий жест руки, виразний силует. Жест правіці наче стверджує значущість щойно сказаних слів промовця. Рухливе, усміхнене обличчя людини доброї і розумної. Недарма фахівці вважають манізерівську скульптуру С. М. Кірова одним із кращих досягнень портретної пластики 30-х років.

Образ видатного революціонера доповнюють рельєфні вставки. Це — багатофігурні композиції, виконані в техніці живописного рельєфу, — епізоди з життя та революційної діяльності Сергія Мироновича.

1919 року С. М. Кірова обрали головою тимчасового Власково-революційного комітету Астраханського краю. За дорученням Я. М. Свердловського він організував оборону краю від банд білокозаків та куркулів. Обороні Астрахані присвячено рельєф андеміно-західного фасаду постаменту.

На головному фасаді аркітектурної частини зліва зображено найбільш ранній епізод з героїчного життя С. М. Кірова. Умовно його можна назвати «Підпільна друкарня».

Наприкінці 1904 року заарештовані Першої російської революції, Сергія Мироновича прийняли до лав Томської партійної організації. Молодий більшовик виправдав довіру товаришів — очолює роботу підпільної друкарні.

У рельєфі зафіксовано момент передачі щойно відбитої пропагандистської літератури за зв'язківцю. З його напруженої пози, жесту і розташування в композиції зрозуміло, що з доставкою листівок, газет, брошур не можна гаяти ні хвили-

ни — їм належить одне з вирішальних місць у підготовці робітничого класу до революції.

До більшовика-зв'язківця спрямовані погляди п'ятих працівників друкарні, серед яких — молодий Кіров.

Бурхлива динаміка образів обох шестифігурних рельєфів лівої частини постаменту підкреслює драматизм ситуації.

Композиції рельєфів правого крила зовні спокійні. Тут зображено події мирної відбудови народного господарства країни.

Як і в боротьбі за завоювання революції, в будівництві нового життя С. М. Кірова на першому місці — керівник соціалістичної індустрії Ленінграда.

Семифігурний рельєф правої частини головного фасаду постаменту зображає Кірова на заводі серед техніків та інженерів. Сергій Миронович дає пораду робітникам. Поза і вираз обличчя його спокійні і впевнені, жест — стриманий. Тут Кіров — і змістовий, і оптичний центр композиції: дійові особи згруповані по трасі і всі повернуті до нього.

Останній рельєф (північно-східний бік постаменту) зображає Сергія Мироновича серед робітників прямо в цеху. Він гаряче й переконливо щось доводить. Кірову протиставлено образ старого інженера. Недовірливо, обережно сприймає він слова Сергія Мироновича. Важко йому перебудуватися на новий лад. А робітники цілком згодні з думкою свого патарха.

Рельєфні вставки архітектурної частини постаменту допомагають художньому вирішенню образу С. М. Кірова: від нафосу бити за завоювання революції і романтики буднів більшовицького підпілля — до героїки будівництва соціалізму.

Рельєфи постаменту збагачують ідейний зміст пам'ятника, завдяки їм образ полум'яного трибуна партії Сергія Мироновича Кірова сприймається глибше й повніше.

Л. БІЛОУС,
студентка IV курсу музично-педагогічного факультету Кіровоградського педагогічного інституту.

О. ЕГУРНОВА.

БЮРОКРАТИЧНИЙ
ТЯГНИ - ШТОВХАЙГРАДУС
ЗАДІННЯ

Ні, я не збираюсь відкривати Америку. Кожен розуміє (в усякому разі, кожен, хто зобов'язаний), що з пияцтвом треба боротися. Всі знають, що сил однієї міліції для цього замало. А почини переконувати якогось керівника чи комсомольського секретаря, що потрібна допомога громадськості, на тебе подивляться здивовано. Теж, мовляв, відкривач знайшовся!

Але ось зараз, перед початком робочого дня (чи, вірніше, вечора), я гортаю книгу реєстрації затриманих. Окрім прізвищ та інших даних про випадок, у цій книжці в я місці для окремих позначок: коли перераховано гроші за «обслуговування», коли і де п'янично служили товариші по роботі. І наче нічого хвилюватись: у більшості на адресу медвигверзника справно, в десятиденний строк, надходять і гроші, і листи з підприємств, установ, колегів. Щодня до нас приходять працівники підприємств, які вимагають грошей за «обслуговування» своїх працівників, які вимагають грошей за «обслуговування» своїх працівників, які вимагають грошей за «обслуговування» своїх працівників.

Микола Пилипенко, муляра Світловодського підприємства управління №1 комбінату «Олександріяважбуд», привезли до вигверзника 17 червня. 15 карбованців, котрі необхідно платити за медичні послуги, бухгалтерія утримала з цього і перерахувала, а от листа про те, чи розбирали його поведінку хоч на якихось зборах, ми не одержали. Мовчить і комсомольська організація рибколгоспу імені Петровського. А цікаво було б знати, як же зустріли там Павла Чуракова, котрий у червні побував у медвигверзнику. Не відповідають комсомольці колгоспу імені Жданова. І це хвилює. Бо колгоспників Миколі Корякову, нашому «клієнтові», всього дев'ятнадцять років.

Можна було б визначити процент мовчальників від загальної кількості. Нічого, цифра була б вірна. Та чи можна миритися хоча б з одним фактом байдужості? Мова ж іде про людей. Найбільша біда в боротьбі з пияцтвом — формалізм. Він, формалізм, особливо помітний, коли йдеться про прийнятих п'яничу. Скажімо, завітає до нашого міста якийсь собі гуляка з Олександрії чи Онуфріївки. Хитеньке — приведуть його до вигвер-

зника. Ми сигналізуємо в райком. А відповіді нема.

Або так. Багато молодих світловодців навчається в Кіровограді, Олександрії, за межами області. Іноді, приїжджаючи додому, вони на радощах потрапляють до нас. І, звичайно, називають свою місцеву адресу. Міліція повідомляє про них міськом комсомолу. Звідти пишуть листи туди, де вчаться молоді випиваки, бо кому ж іще з ними працювати? Думаєш, відповіді приходять? У «чужих» районах міркують, очевидно, так: листи не з міліції, можна і в довгу шухляду покласти. І кладуть.

Доводиться все ж повторювати: п'яничі розкохаться ще раз попадати до медвигверзника, якщо це «задоволення» констатувати йому не тільки 15 карбованців, а й суворой розмови з товаришами по роботі. Причому важливо, щоб ця розмова відбулася негайно, наступного дня, коли у того ще червоніють щокі від сорому. Бо через кілька днів він і сам заспокоїться, і товариші, дізнавшись про неприємну подію від «потерпілого», обговорять її поміж собою, похитують осудливо головами та й забудуть. Спробуй-но, потім, через тиждень, викликати їх на принциповий суд. Не буде гострої.

Тим часом наша пошта подає нам недобрі послуги. По місту листи йдуть на диво довго — 4—5 днів! Невже не можна прискорити доставку хоча б конвертів зі штампом медвигверзника?

А втім, неоперативність пошти — це ще півбіди. Набагато гірше, коли зволікають на місцях. На Дніпровському заводі твердих сплавів навіть порядок такий завели: бешкетників та п'яничу «розбирають» один раз на місяць. Тож, якщо після засідання комітету комсомолу з цього питання на другий день хтось і потрапить у міліцію, то він спокійно може продовжувати своє ще цілий місяць. Узаконений бюрократизм, інакше й не назовеш такий порядок.

Я не збираюсь відкривати Америку. Але так уже складається, що потрібно ще і ще раз переконувати в тому, що пияцтво — це ганьба. І не одних лише п'яничу.

М. НЕДОСТУП,
начальник медвигверзника, лейтенант міліції.
м. Світловодськ.

